

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudkyň JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Zory Šmolkové ve věci žalobkyně **H. B. Q.**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, zastoupené Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalovanému **Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1643/3, Praha, ve věci povolení k trvalému pobytu, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2015, č. j. MV-54089-4/SO-2015,

takto:

I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců č. j. MV-54089-4/SO-2015 ze dne 14. 12. 2015 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 11.228 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Marka Sedláka, advokáta se sídlem Příkop 834/8, Brno.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se svou žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 14. 1. 2016 domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2015, č. j. MV-54089-4/SO-2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 29. 1. 2015, č. j. OAM-12932-22/TP-2014, a toto prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno. Žalobkyně namítala nesprávný výklad ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb. (dále jen zákon o pobytu cizinců). Žalobkyně požádala o vydání povolení k trvalému pobytu z pozice zletilého nezaopatřeného dítěte cizince, který pobývá na území na základě vydaného povolení k trvalému pobytu, za účelem společného soužití s tímto cizincem panem H. D. N., nar. X, který je otcem žalobkyně a pobývá na území České republiky na základě povolení k trvalému pobytu s platností od 5. 6. 2013. Žalobkyně má v úmyslu bydlet se svým otcem na adrese H. t. X v Č. T., což žalobkyně doložila. Dále doložila, že v době podání žádosti studovala na jednoleté střední odborné škole studia podnikové účetnictví, poté, co ukončila vysokoškolská studia. Ministerstvo vnitra však dovodilo, že v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu, konkrétně společné soužití s otcem žalobkyně. Žalobkyně v rámci odvolání namítala, že je sice pravdou, že otec žalobkyně navštívil Vietnam v období deseti let pouze jedenkrát a že žalobkyně nikdy v České republice nebyla, je to však proto, že otec v České republice pracuje a zajišťuje finanční prostředky pro celou rodinu na území Vietnamu, tedy finanční prostředky jsou velmi omezené a na častější návštěvy není čas ani peníze. S otcem je pouze v telefonickém kontaktu. Žalovaný přesto prvostupňové rozhodnutí potvrdil s odůvodněním, že podmínkou vyplývající z ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, je společné soužití s otcem, za což nelze chápat stav, kdy rodič s dítětem krátkodobě žije na společné adrese, musí se jednat o situaci, kdy rodič s dítětem na území skutečně žije, resp. s ním sdílí společnou domácnost. S tímto výkladem žalobkyně nesouhlasila. Podle ní podmínka předchozího dlouhodobého sdílení domácnosti nemá oporu v zákoně. Důvodem pobytu žadatele na území je společné soužití žadatele se svým rodičem, nikoliv jejich předchozí společná domácnost. Žalobkyně tak byla zkrácena na svých právech, neboť prokazatelně splňovala všechny zákonné podmínky pro vydání povolení k trvalému pobytu a předložila všechny zákonem požadované náležitosti. Žalobkyně proto navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a jeho vrácení žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí. Odkázal na své rozhodnutí a spisový materiál, neboť žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost rozhodnutí žalovaného zpochybňovala. Žalobkyně neprokázala důvod podané žádosti k povolení k trvalému pobytu, kterým je společné soužití s otcem žalobkyně.

Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného žalobkyni, tedy v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 zákona č. 152/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2

s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná; ve věci rozhodl bez jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť s tímto postupem oba účastníci souhlasili.

Ze správních spisů krajský soud zjistil, že žalobkyně požádala dne 20. 6. 2014 o povolení k trvalému pobytu za účelem pobytu sloučení rodiny. O této žádosti Ministerstvo vnitra rozhodlo dne 29. 1. 2015 tak, že žádost zamítlo podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců pro nepotvrzení důvodů uvedených v žádosti o povolení k trvalému pobytu. Ministerstvo dospělo k závěru, že není splněna jedna z podmínek obsažená v ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců pro udělení povolení k trvalému pobytu, konkrétně, že by důvodem žádosti bylo společné soužití žalobkyně s otcem, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu. Podle Ministerstva vnitra je zřejmé, že žalobkyně je vázána studiem k zemi původu minimálně ještě několik měsíců a sloučení s otcem v době jeho rozhodování tak nebylo možné. Dále vyhodnotil odpovědi žalobkyně tak, že v České republice má žalobkyně zájem především o možnosti studia a následné práce a není zřejmý její zájem o sloučení s otcem, se kterým se viděla v průběhu deseti let pouze jednou. Pokud by měla skutečně zájem o sloučení s otcem v rámci pobytu v České republice, pak by byl tento její zájem z výsledku zřejmý. Žalobkyně neuvedla žádné kroky, které by vedly k bližšímu kontaktu s jejím otcem. Naopak uvedla své plány na další studium v České republice, neboť si ve Vietnamu nesehnala práci.

O odvolání žalobkyně rozhodl žalovaný v napadeném rozhodnutí tak, že prvostupňové rozhodnutí potvrdil a odvolání zamítl. Ztotožnil se se závěrem Ministerstva vnitra, že žalobkyně nesplňuje podmínky společného soužití s otcem, který na území pobývá na základě trvalého pobytu. Společné soužití je podle žalovaného nutno vykládat tak, že rodič s dítětem na území skutečně žije, resp. s ním sdílí společnou domácnost. Jelikož žalobkyně pobývá ve Vietnamské socialistické republice, kde navštěvuje denní kurz účetnictví, nebylo takové společné soužití s otcem prokázáno. Za společné soužití nelze chápat takový stav, kdy rodič s dítětem krátkodobě žije na společné adrese, tak jako v případě žalobkyně, která je s otcem v kontaktu pouze prostřednictvím telefonu a k jejich osobnímu kontaktu došlo v posledních deseti letech pouze jedenkrát. U žalobkyně tak nebyl prokázán důvod k podané žádosti o povolení k trvalému pobytu vyplývající z ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, kterým je společné soužití s otcem.

Podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, povolení k trvalému pobytu se bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá jako nezletilé nebo zletilé nezaopatřené dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců.

Z uvedeného je zřejmé, že zákon pro udělení povolení k trvalému pobytu podle tohoto ustanovení stanoví tři podmínky. Musí se jednat o nezletilé nebo zletilé nezaopatřené dítě, dítě je dítětem cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu a důvodem žádosti je společné soužití těchto cizinců. Mezi účastníky není sporné splnění prvních dvou podmínek tedy, že žalobkyně je zletilým nezaopatřeným dítětem cizince, který na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, sporné je splnění třetí podmínky, tedy důvod žádosti. Pojem „společné soužití cizinců“ není v zákoně definováno. Z citovaného ustanovení je však

zřejmé, že podmínka společného soužití těchto cizinců je podmínkou do budoucna, tedy, společné soužití se má realizovat poté, co bude žadateli povolen trvalý pobyt na území České republiky. Důvodem žádosti tak pochopitelně nemůže být společné soužití cizinců mimo území České republiky, neboť by taková podmínka pro žádost o povolení k trvalému pobytu byla zcela nelogická. Zákon nevyžaduje, aby společné soužití těchto cizinců bylo již před podáním žádosti. K shodnému závěru dospěl např. Krajský soud v Praze v rozsudku č. j. 48 A 21/2016-44 ze dne 27. 6. 2017, ve kterém uvedl, že „*podmínkou pro vydání povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona č. 396/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky není, aby společné soužití žadatele, tj. nezletilého nebo zletilého nezaopatřeného dítěte, jeho rodiče, tj. cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu probíhalo na území České republiky již v době rozhodování Ministerstva vnitra o této žádosti. Ke společnému soužití by mělo dojít v přiměřené době po vydání rozhodnutí, aby byl naplněn účel tohoto ustanovení*“. K témuž dospěl Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích v rozsudku ze dne 24. 3. 2016, č. j. 52 A 106/2015-51. Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobkyně žije ve Vietnamu a zde i studuje a nemá trvalý kontakt se svým otcem, který navštívil Vietnam jen jednou za deset let krátkodobě, kdy se krátkodobé soužití realizovalo, dále mají kontakt pouze telefonický. Tyto skutečnosti však nejsou pro posouzení naplnění důvodu žádosti relevantní, s výjimkou studia žalobkyně ve Vietnamu, které však v době rozhodování žalovaného bylo zřejmě u konce, neboť je jednalo o toliko jednorocní „kurz účetnictví“. Při posouzení žádosti je naopak podstatné, zda žalobkyně má vskutku v úmyslu v České republice žít se svým otcem, čímž se žalovaný nezabýval, byť žalobkyně tento úmysl projevila a uvedla adresu, kde s otcem bude bydlet. Skutečnost, že žalobkyně chce v České republice dále studovat, naučit se česky, případně anglicky, společné soužití s otcem nijak nevylučují. Rozhodnutí žalovaného je tak nezákonné, a krajský soud je proto podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém je žalovaný podle odstavce 5 téhož ustanovení vázán právním názorem krajského soudu, že podmínkou vydání povolení trvalého pobytu podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců není již před žádostí realizované a v době rozhodování správního orgánu trvající společné soužití žalobkyně s jejím otcem, neboť podmínka společného soužití cizinců platí do budoucna, přičemž společné soužití má nastat v přiměřené době po vydání rozhodnutí.

Vzhledem k tomu, že v řízení byla plně procesně úspěšná žalobkyně, vzniklo jí v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, k jejichž náhradě soud žalovaného zavázal. Náklady řízení žalobkyně představují zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3.000,- Kč, dále odměna ze zastoupení advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 3.100,- Kč, podle § 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., a to za dva úkony právní služby, příprava převzetí zastoupení a sepsí žaloby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky, dvakrát režijní paušál ve výši 300,- Kč za každý z těchto úkonů právní služby podle § 13 odst. 3 vyhlášky, a dále DPH z těchto částek s výjimkou zaplaceného soudního poplatku podle § 57 odst. 2 s. ř. s. Všechny tyto náklady řízení podle obsahu spisu žalobkyni prokazatelně vznikly a jedná se o náklady nezbytně nutné k uplatnění jeho práva. Soud proto žalovaného k jejich zaplacení zavázal, a to k rukám zástupce žalobkyně podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve spojení s ustanovením § 64 s. ř. s. Lhůtu k zaplacení soud stanovil

v souladu s ustanovením § 160 odst. 1 občanského soudního řádu, neboť tato lhůta je přiměřená možností žalovaného.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 16. listopadu 2017

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu